

TWEE VRAGEN AAN KOBE DE PEUTER OVER ZIJN WERK
A Swirling Pattern like Phosphenes
or Ripples on a Babbling Brook

[fdm] Je spreekt vaak over dit werk als je (voorlopige) meesterwerk, waarom precies?

[kdp] Hoewel social media een enorme vervlakking in kwaliteit en variëteit teweegbrengen, floreert de hedendaagse kunst. Het gros van wat geproduceerd wordt is echter behoorlijk nutteloos en verliest relevantie. Quasi alles zal vergeten worden. Als een oeuvre van een kunstenaar al de obscuriteit overleeft, zullen in het collectieve geheugen, in het beste geval, slechts enkele werken een geheel oeuvre vertegenwoordigen.

Mijn vloek is dat ik constant de grens moet verleggen om het werk interessant te houden. Je zou het kunnen vergelijken met het beklimmen van een berg die in nevel gehuld is; met de kennis en ervaring die je opbouwt leer je steeds beter de bergwand te exploreren. Maar het blijft een naarstig werkje dat je grotendeels op de tast moet doen. Het is een combinatie van geluk en volharding om die richel of dat trapje te vinden waarmee je je oeuvre dat niveautje hoger kan tillen.

Zulke sleutelwerken worden achteraf vaak de uitschieters in het oeuvre, ze behelzen een synthese van een nieuwe set aan vermogens die je verzameld hebt. *A Swirling Pattern like Phosphenes or Ripples on a Babbling Brook* is zo'n werk. Het werk leeft, het beweegt als kabbelend water. Het bevat die 'herinnering aan het transcendente' waar ik naar op zoek was: het vermogen om als een vlam, een zeezicht of een berglandschap de gedachten van de beschouwer te bezweren. Dit werk gaat een eigen leven leiden, omdat het zichzelf op zoveel vlakken onderscheidt.

[fdm] Het werk is duidelijk anders dan je vorige reeksen, hoewel er steeds iets herkenbaars in zit, in de manier waarop je met ruimte omgaat bijvoorbeeld. Hoe ontstaan deze ontwikkelingen doorheen jouw reeksen?

[kdp] Twijfel houdt de verwondering levend, het helpt ook het vermogen te ontwikkelen om afstand te nemen terwijl men de zaken van naderbij probeert te beschouwen. Onze beschouwing van de werkelijkheid fungeert als een sluier om de realiteit te verschuilen. Anders gezegd: we gebruiken onder meer taal en rites om een nest te bouwen om ons te beschermen tegen de onverschilligheid van de werkelijkheid. We hanteren daarbij allerlei vormen van geloof om te pretenderen dat het nest doel en betekenis verschaft, zodat wij kunnen doen alsof ons leven meer dan louter toeval is.

Terwijl ik schilder luister ik naar boeken. Ik probeer mijn kijk op de realiteit te verbreden, wat uiteindelijk slechts een wankel loopbruggetje boven een gigantische, gapende afgrond is. Wat mij vooral interesseert is het mechanisme van de reciprociteit waarmee we collectief onze illusies in stand proberen te houden: de verhalen die we elkaar vertellen en waarvoor we bevestiging zoeken om ze geloofwaardigheid te verlenen; de mens die er stiekem van droomt om bovenmenselijk te zijn. Zo evolueerde mijn oeuvre spontaan van een fascinatie voor architectuur als geloofsbeeldtaal, tot onze waanzinnige strijd voor aandacht in de virtualiteit.

De middelen die we gebruiken om onszelf te definiëren, vervormen ons echter ook. De technieken die je leert gebruiken, vormen de potentiële bouwstenen voor het oeuvre. De kennis die iemand vergaart, is de constellatie waarin verbanden gelegd kunnen worden. Het helpt volgens mij dus niet om over het oeuvre zelf na te denken, maar om het oeuvre ontwikkelingsmogelijkheden te verschaffen door de ruimte waarin het tot stand komt, steeds verder te proberen uitbreiden.